

Publicerad 2007-12-22 00:47 av Sofiapoema

och ja, jag vet, typ ingen blir ihåkommen i 1000år, men det är bara en fras som jag har haft i huvudet länge, 200år kanske då?

om man skulle gå och D-Ö

om jag skulle dö, om mitt 15åriga dumma lilla liv skulle slitas från jordens yta likt bokstäverna under sudduigummits suddande. Jag har bara levt en bråkdel av det hela, 15år, det är ingenting, knappt hunnit göra någonting än. Litet fjuttliv.

om jag nu skulle

D-Ö

(jag är inte rädd för vad som kommer efter döden.

Jag är inte rädd för att vara ensam.

Jag är inte rädd för att det ska göra ont.)

det enda jag verkligen inte står ut med

är tanken på att jag blir

bortglömd.

Låt oss säga att en generation kommer ihåg mig, sen är det slut. Borta.

Var skulle alla mina minnen gå?

Allt det som har betytt allt för mig betyder nu ingenting för någon.

Det är inte värt ett nobelpris att komma ihåg hur man plockar plommon i farmors trädgård utan att trilla ner från trädet. Det löser ingen världskrig med min första kyss. Det gör absolut ingenting i det stora hela om jag fanns eller ej.

Jag måste hinna sätta mina handavtryck i historans otorkade cement trottoar.

jag vill inte vara en av dom som är glömda om tusen år.

jag vill inte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sofiapoema med Poeter.se id #3292 innehar upphovsrätten